

Sygn. akt II AKz 133/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogumiła Metecka-Draus

Sędziowie: SA Janusz Jaromin (spr.)

SA Andrzej Wiśniewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **T. P.**

zażalenia wniesionego przez skazanego i jego obrońcę

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 marca 2013 r., sygn. akt III K 38/13

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. J. kwotę 147, 60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Dnia 14 lutego 2013 r. T. P. złożył ponowny wniosek o wydanie wyroku łącznego.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2013 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie nie uwzględnił wniosku skazanego i umorzył postępowanie w sprawie. Uzasadniając powyższe wskazał, iż wniosek skazanego obejmuje te same sprawy, co do których procedował już sąd w sprawie III K 156/12 i które to postępowanie zakończyło się umorzeniem postępowania w dniu 24 października 2012 r., z uwagi na brak podstaw do wydania wyroku łącznego. Ponieważ obecnie skazany wnosi o wydanie wyroku łącznego obejmującego te same wyroki co we wcześniejszym postępowaniu, a postanowienie to jest prawomocne, postępowanie wobec obecnego wniosku należało umorzyć.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany i jego obrońca.

Skazany wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść a wyrażający się w błędnym uznaniu, że czyny z wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 marca 2012 r., sygn. akt III K 62/11, popełnione zostały już po wydaniu wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Gryficach sygn. akt II K 360/11. Dalej wskazał, że czyny, należy przeanalizować pod kątem art. 12 k.k., art. 91 k.k. oraz szczególnie art. 91 § 3 k.k. Jednocześnie podniósł, iż przy wymiarze kary łącznej znaczenie

ma jedynie związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami. Analiza tych okoliczności a w szczególności fakt, że związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami jest odległy, właściwym jest wymierzeniem mu kary na zasadzie kumulacji.

Tak podnosząc, skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca skazanego wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 572 k.p.k. poprzez wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w sytuacji gdy zdaniem skazanego istnieją warunki do wydania wyroku łącznego.

Tak podnosząc, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego i jego obrońcy okazało się bezzasadne.

Na wstępie Sąd Apelacyjny zauważa, iż sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału w sprawie i wydał rozstrzygnięcie, którego nie podważają argumenty przedstawione przez skarżących.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wypowiedział się już w kwestii wydania wyroku łącznego, który miałby obejmować kary orzeczone wobec skazanego przez: Sąd Okręgowy w Szczecinie III K 62/11, Sądu Rejonowego w Gryficach II K 360/11, Sądu Rejonowego w Gryficach VI K 102/08, Sądu Rejonowego w Gryficach IV K 309/09, Sądu Rejonowego w Gryficach II K 610/09, kiedy to postanowieniem z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt III K 156/12 umorzył postępowania z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego.

Odnosząc się do obecnego wniosku skazanego, to wskazać należy, iż od ostatniego wniosku skazanego, nie nastąpiła zmiana jakichkolwiek okoliczności, mogących mieć wpływ na wydanie wyroku łącznego (art. 575 § 2 k.p.k.). W tych okolicznościach złożenie kolejnego wniosku o wydanie wyroku łącznego, musiało się skończyć umorzeniem postępowania zgodnie z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., co też prawidłowo uczynił sąd I instancji.

W tej też sytuacji, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych przez skazanego i jego obrońcy w zażaleniu, Sąd Apelacyjny postanowił, jak na wstępie i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w przepisie par. 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami.